

Гомель Радзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СВЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 39 (623)

Май 1962 г.

Год выдання 8-ы

САФІЯ ВІТАЕ САВЕЦКІХ ГАСЦЕЙ

Па запрашэнню Цэнтральнага Камітэта Балгарскай камуністычнай партыі і ўрада Народнай Рэспублікі Балгарыі 14 мая з Масквы ў Сафію выехала з вiзiтам-адказам савецкая партыйна-ўрадавая дэлегацыя.

На аэрадроме сабраліся тысячы прадстаўнікоў працоўных Сафіі і навакольных сёл. Ва ўсіх прыўзняты, радысны настроі. У руках сустракаючых букеты кветак — сімвал вясны, радасці і дружбы.

З самалёта выходзяць М. С. Хрушчоў і члены дэлегацыі. Над аэрадромам чуваць магутнае «Ура!», бура апладысmentaў і воклічы «Вечная дружба!»

Мікіта Сяргеевіч сардэчна абдымаецца з Тодарам Жыўкавым, Антонам Югавым і іншымі кіраўнікамі Балгарыі. Пянеры падносяць савецкім гасцям букеты кветак.

Над аэрадромам ні на мінуту не сціхаюць апладысменты і сардэчныя воклічы прывітанняў.

Дарагі наш Мікіта Сяргеевіч! Дарагія таварышы, члены партыйна-ўрадавай дэлегацыі Савецкага Саюза! — гаворыць Т. Жыўкаў. — Дазвольце мне раз, калі вы ступілі на балгарскую зямлю, ад імя Цэнтральнага Камітэта Балгарскай камуністычнай партыі і ўрада і ад імя ўсяго народа выказаць наша ўсеагульнае задавальненне і велізарную радасць з прычыны таго, што вы прынялі наша запрашэнне наведаць Народную Рэспубліку Балгарыю. Ад усяго сэрца, ад усяй душы вітаем вас як самых жаданых і дарагіх гасцей. У вашай аспе мы вітаем нашчадкаў слаўных рускіх воінаў, якія 85 год назад араслі сваёй крывёю нашы горы і даліны ад Дуная да ўрадлівай Фракіі і вызвалілі балгарскі народ ад пяцівяковай турэцкай няволі.

У вашай аспе мы вітаем прадстаўнікоў вялікага савецкага народа, народа-волаты, які выратаваў сваю зямлю і ўсё чалавецтва ад нямецка-фашысцкай чумы і аказаў рашучую дапамогу ў справе другога вызвалення балгарскага народа — вызвалення ад ярма фашызму і імперыялізму.

У вашай аспе мы вітаем пасланцоў нашага магутнага братняга саюзніка ў барацьбе за мір і сацыялізм, які заўсёды аказваў і аказвае нам шчодрую і бескарысліваю дапамогу ў паспяховым будаўніцтве сацыялізму і камунізму.

БАЛГАРСКИМ СЯБРАМ

Рад прадпрыемстваў Гомеля настаўляе прадукцыю Балгарскай Народнай Рэспубліцы. Так, калектыў завода «Гомсельмаш» ужо сёлета адправіў у адрас балгарскіх сяброў 412 сіласайборачных камбайнаў, падрыхтавана яшчэ 88 машын для працоўных кааператывна-земляробчых гаспадарак, якія будуць адпраўлены ў гэтым жа месяцы. Акрамя таго, камбайнабудавнікі адгрузілі вялікую партыю запасных частак. Станкабудавнікі завода імя Кірава нядаўна адправілі спецыяльны высокапрадукцыйны стругальны станок. У стадыі зборкі знаходзіцца яшчэ некалькі металрэзных станкоў для балгарскіх сяброў.

У вашай аспе мы вітаем прадстаўнікоў вялікай партыі Леніна — Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, якая адкрыла новую эру ў гісторыі чалавецтва, першая парвала ланцуг імпэрыялізму і капіталізму, першая пабудавала ў краіне сацыялізм, першая будзе камуністычнае грамадства, з гонарам выконвае свой інтэрнацыянальны абавязак як авангард міжнароднага камуністычнага і рабочага руху і ўказвае шлях чалавецтву да камунізму, да царства Міру, Працы, Свабоды, Роўнасці, Братэрства і Шчасця ўсіх народаў.

З велізарным задавальненнем мы сустракаем і гарача вітаем зноў на балгарскай зямлі нашага дарагога таварыша, друга і брата, самага выдатнага марксіста-ленінца і найвялікшага барацьбіта за мір нашага часу Мікіту Сяргеевіча Хрушчова.

Няма такога балгарына і балгаркі, — гаворыць далей Т. Жыўкаў, — у чым сэрцы не гарэла б жыватворчая іскра балгара-савецкай дружбы — галоўнай гарантыі свабоды і незалежнасці нашай сацыялістычнай радзімы, уздыму і ўсебаковага працвіцання Народнай Рэспублікі Балгарыі.

Наша прыгожая сталіца Сафія, якая мае шчасце першай вітаць вас на балгарскай зямлі, мае старадаўні дэвіз: «Расце, але не старэе».

І наша шматвяковая дружба — дружба народаў Балгарыі і Савецкага Саюза — расце, але не старэе. Няхай жа наша балгара-савецкая дружба, згуртаваная векавымі традыцыямі, аднолькавымі ідэямі і мэтамі, агульнай вялікай справай — будаўніцтвам сацыялізму і камунізму, мацнее з дня ў дзень усё больш, заўсёды будзе маладой, поўнай плённых сіл і жыцця!

Затым с прамовай выступіў сустрэты бурнай авацыяй М. С. Хрушчоў. Ён сказаў:

«Дарагі таварыш Тодар Жыўкаў!

Дарагі таварыш Дзімітр Ганеў!

Дарагі таварыш Антон Югаў!

Дарагія таварышы і сябры — паважаныя жыхары слаўнага горада Сафіі — сталіцы Народнай Рэспублікі Балгарыі!

Уступваючы на зямлю братняй Балгарыі, мы хацелі б перш за ўсё выказаць вам і ўсяму балгарскаму народу глыбокую падзяку за запрашэнне партыйна-ўрадавай дэлегацыі Савецкага Саюза ў вашу цудоўную краіну.

Дазвольце перадаць вам, дарагія таварышы, і ў вашай аспе ўсім працоўным Балгарыі братняе прывітанне ад народаў Савецкага Саюза.

Мы ўсхваляваны гарачай су-

стрэчай, якую вы аказалі нам — пасланцам савецкага народа. Вялікае дзякуй вам, дарагія таварышы, за братнюю гасціннасць. Гэта хвалюючая сустрэча яшчэ раз ярка пацвярджае глыбокія дружалюбныя пачуцці, якія пачувае балгарскі народ да народаў нашай краіны.

Мы рады, што нам прадставілася магчымасць зноў наведаць Народную Рэспубліку Балгарыю, сустрэцца з вамі, нашымі братамі, пазнаёміцца з вашымі выдатнымі поспехамі ў будаўніцтве сацыялізму. Савецкія людзі з вялікай увагай сочаць за вашай стваральнай працай і ад усяго сэрца радуецца вашым дасягненням.

Дарагія таварышы і сябры!

Адносіны паміж нашымі краінамі і нашымі партыямі з'яўляюцца выключна сардэчнымі. Нам прыемна адзначыць, што паміж нашымі партыямі і ўрадамі па ўсіх пытаннях заўсёды існавала і існуе поўнае ўзаема-разуменне і адзінства поглядаў.

Абедзве нашы партыі робяць усё для таго, каб яшчэ больш умацоўвалася адзінства і згур-

Перадавой брыгадзе токараў Лідскага завода сельскагаспадарчых машын нядаўна прысвоена ганаровае званне калентыву камуністычнай працы. На здымку: брыгадзір Анатоль Сідар за работай.

таванасць усіх краін магутнага сацыялістычнага лагера, усяго руху. Адносіны паміж нашымі народамі і партыямі былі, ёсць і назаўсёды застаюцца самымі лепшымі, сапраўды братнімі.

Няхай жыве і працвітае братняя Народная Рэспубліка Балгарыя і яе слаўны працавіты і гераічны народ!

Няхай жыве магутны сацыялістычны лагер!

Няхай жыве вечная, непарушная савецка-балгарская дружба!».

Прамова тав. М. С. Хрушчова неаднаразова перапынілася бурнымі апладысmentaмі, воклічамі «Ура!», «Вечная дружба!»

На ўсім шляху руху ад аэрадрома да рэзідэнцыі савецкай партыйна-ўрадавай дэлегацыі пасланцоў савецкага народа гарача, ад усяго сэрца віталі працоўныя балгарскай сталіцы, студэнты, навучэнцы, воіны народнай арміі.

Сустрэча савецкай партыйна-ўрадавай дэлегацыі ператварылася ў дэманстрацыю вечнай і непарушнай балгара-савецкай дружбы.

Высокія ўраднікі кармавых і зернявых культур у калгасе «Нёман» з году ў год вырошчвае вытворчача брыгада Лунінецкай адзінаццацігадовай школы. На здымку: вучаніца 10-га класа Ліда Сучыліна ў полі на трантары.

ЗА ЎСЕАГУЛЬНАЕ РАЗЗБРАЕННЕ, ЗА ТРЫВАЛЫ МІР!

У Мінску 10 мая адбыўся расшыраны пленум Рэспубліканскага камітэта абароны міру з удзелам прадстаўнікоў грамадскай сталіцы. З дакладам аб барацьбе савецкага народа за ўсеагульнае і поўнае раззбраенне і падрыхтоўцы да Суветнага кангрэсу за ўсеагульнае раззбраенне і мір выступіў намеснік старшыні Рэспубліканскага камітэта абароны міру, акадэмік Акадэміі навук БССР П. Ф. Глебка.

Дакладчык адзначыў, што ўсе намаганні савецкага народа накіраваны на ўмацаванне міру. Найбольш дзейсным шляхам для дасягнення гэтай мэты з'яўляецца ўсеагульнае і поўнае раззбраенне пад строгім міжнародным кантролем.

Савецкі Саюз, гаворыць Глебка, змагаецца за мір не таму, што мы слабыя. З першых дзён свайго існавання наша дзяржава заўсёды вяла і вядзе барацьбу за мір і міжнароднае супрацоўніцтва. Гэтаму вучыў вялікі Ленін, гэтаму вучыць Камуністычная партыя.

Ва ўмацаванні міру зацікаўлена ўсё чалавецтва. Яго не хоча толькі кучка імперыялістаў.

якая распальвае ваенную істэрыю. У імя свайго абагачэння імперыялісты імкнуцца развязаць крывававу тэрмаядзерную вайну. Гонка ўзбраенняў вялікім цяжарам кладзецца на народы капіталістычных краін.

Дакладчык прывёў прыклады магутнага руху народаў за раззбраенне, за мір. У авангардзе гэтага руху ідуць сацыялістычныя краіны на чале з Савецкім Саюзам. Неацэнным укладам працоўных нашай краіны ў барацьбу за мір з'яўляецца самаадданая праца мільёнаў патрыятаў на карысць любімай Радзімы.

Выступіўшы затым кіраўнік брыгады камуністычнай працы трактарнага завода Э. В. Кулік сказаў, што ў нашай рэспубліцы за апошнія гады пабывала шмат замежных дэлегацый. Яны пераканаліся, што беларускі народ заняты мірнай стваральнай працай. Прадукцыя мінскіх трактарабудавнікоў ідзе ў многія краіны. Гэта — мірная прадукцыя. Мінскія трактары аблягчаюць працу людзей. Калектыў гэта добра разумее і змагаецца за павелічэнне выпуску машын.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Мінск 9-га мая. Ля абеліска на плошчы Перамогі — помніка загінуўшым у час Вялікай Айчыннай вайны савецкім салдатам і партызанам.

УРУЧЭННЕ ЛЕНІНСКІХ ПРЭМІЙ

У Маскве ў Святлоўскай зале Крэмля адбылося ўручэнне ганаровых знакаў і дыпломаў удастоеным Ленінскай прэміі 1962 года П. У. Броўку, К. І. Чукоўскаму, Э. Р. Гігельсу, Л. Я. Кербелю.

Урачыстасць уручэння адкрыў старшыня Камітэта па Ленінскіх прэміях у галіне літаратуры і мастацтва М. С. Ціханаў, які гарача павіншаваў выдатных дзеячоў савецкай культуры. Письменнікі, мастакі, музыканты, скульптары, архітэктары, прадстаўнікі сталічнай грамадскай, журналісты, якія прыйшлі ў Святлоўскую залу, бурнымі апладысmentaмі віталі тых, каго народ удастоіў высокай узнагароды.

Намеснік міністра культуры СССР А. Н. Кузняцоў пажадаў лаўрэатам здароўя і творчых поспехаў.

ЗА ЎСЕАГУЛЬНАЕ РАЗЗБРАЕННЕ, ЗА ТРЫВАЛЫ МІР!

(Пачатак на 1-й стар.)

Выступае акадэмік Акадэміі
наук БССР Ц. С. Гарбуноў.

— На заводах і фабрыках,
на ўстановах і навучальных
установах рэспублікі, — сказаў
ён, — прайшлі мітынгі і сходы,
на якіх працоўныя аднадушна
асудзілі і заклімаў ганьбай
атамных маньякаў, што праводзяць
адзін за другім выбухі
ядзерных бомб на востраве
Раждзяства. Мы клянім ганьбай
амерыканскіх Імперыялістаў,
якія спрабуюць развязаць
трэцюю сусветную вайну.

Наш народ, выконваючы за-
паветы вялікага Леніна, вядзе
пяспынную барацьбу за мір і
раззбраенне. Ленінскія ідэі аб
мірным суіснаванні, якія так
мудра развівае таварыш М. С.
Хрушчоў, знаходзяць мільёны
прыхільнікаў ва ўсіх краінах і
кантынентах. І народы ўсіх краін
ведаюць і вераць, што ў
эпоху вялікіх навуковых ад-
крыццяў і тэхнічных здзяйснен-
няў, эпоху атамнай энергіі і па-
карання космасу можа і павінен
існаваць мір.

— Дзеці ўсяго свету, — ска-
зала настаўніца 41-й школы, ма-
ці-гераня М. П. Зубкова, — хо-
чудзь жыць, будаваць, марыць.
Іх праца радуе сэрцы маці. Мы
ганарымся тым, што нашы дзеці
пракладваюць шлях да зорак,
штурмуець вышыні навукі, з
пачуццём вялікай адказнасці
аберагаюць Радзіму, змагаюцца
за мір. Мы гадуем нашых дзяцей
не для вайны, а для
цудоўнай будучыні. Але ворагі
міру зноў рыхтуюць вайну.
І мы ва ўвесь голас заяўляем:
нельга дапусціць новай вайны,
жыццё чалавека — галоўная
каштоўнасць.

Гнеўна гучалі словы намесні-
ка старшыні праўлення Саюза
пісьменнікаў Беларусі І. П.
Шамякіна. Урад ЗША, сказаў
ён, з мэтай падрыхтоўкі да но-
вай сусветнай вайны аднавіў
выправаванне ядзернай зброі.
Свае злачынствы супраць ча-
лавецтва ён прыкрывае тым,
што баіцца нібыта пагрозы з
боку іншых дзяржаў. Хто ж
вам пагражае, пан Кенедзі? Вы-
прававаннем ядзернай зброі вы
хоцце запалохаць нас. Не вый-
дзе! Савецкіх людзей не запало-
хаеш!

Шамякін гаворыць, што наш
народ цалкам і поўнасьцю пад-
трымлівае мірную палітыку
Савецкай дзяржавы і ганарыцца
тым, што гэтую палітыку пад-
трымліваюць усе людзі добрай
волі.

Нельга было без хвалявання
слухаць выступленне студэнткі
педагагічнага інстытута Ганны
Сакаловай. У мінулую вайну за-
гінуў яе бацька.

— Вайна, фашысцкая акупация,
гора, слёзы маці, голад, — гаворыць яна, — усё гэта
выпала і на маю долю. Хіба
змагла б наша маці даць нам
адукцыю, калі б не Савецкая
ўлада, калі б не было міру на
зямлі? Але не ўсім на зямлі да
спадобы мір. Майскае неба за-
цягваюць грыбападобныя воб-
лакі. З кожным новым выбухам
у Ціхім акіяне нарастае гнеў у
сэрцах сумленных людзей.

Няма моладзі больш шчаслі-
вай, чым наша савецкая мо-
ладзь. І мы хочам жыць і пра-
цаваць на карысць Радзіме пад
мірным небам. Вы чуеце гэта,
банкіры і прамысловыя каралі
Амерыкі? Вы чуеце гэта, рэван-
шысты Заходняй Германіі? Нам
патрэбен мір, і мы яго адстаім.

З правамоў на пленуме вы-
ступіла таксама член прэзідыю-
ма Савецкага камітэта абароны
міру О. А. Хвалебнава. Яна
гаварыла аб вялікай барацьбе
савецкага народа за мір і між-
народнае супрацоўніцтва.

У прынятай рэзалюцыі
ўдзельнікі пленума аднадушна
адобрылі міралюбную палітыку
Савецкага ўрада і гарача пад-
трымалі яго нястомныя нама-
ганні, накіраваныя на ўсеагуль-
нае раззбраенне, на забарону
тэрмаядзернай зброі і яе выпра-
ваванняў, на мірнае ўрэгуля-
ванне ўсіх міжнародных пытанняў,
на ўстаўленне вечнага
міру на зямлі.

Сучасная міжнародная абста-
ноўка, гаворыцца ў рэзалюцыі,
абавязвае савецкіх людзей пільна
сачыць за правакацыямі пад-
пальшчыкаў вайны. Для таго,
каб пабудаваць светлую каму-
ністычную будучыню, велічны
план якой натхнёна вызначан
у Праграме КПСС, савецкаму
народу патрэбен трывалы мір.
Умацаванне яго залежыць ад
усенароднай стваральнай пра-

цы. З усведамленнем гэтага
працоўныя нашай краіны пад-
трымліваюць Камуністычнай
партыі нястомна змагаюцца за
выкананне сямігадовага плана,
за ажыццяўленне рашэнняў са-
кавіцкага Пленума ЦК КПСС
па ўздыму сельскай гаспадаркі.

Удзельнікі пленума ад імя
ўсяго беларускага народа заяві-
лі гнеўны пратэст супраць ад-
наўлення ўрадам Злучаных
Штатаў Амерыкі ядзерных вы-
прававанняў.

Пленум разгледзеў арганіза-
цыйныя пытанні. Выбраны дэле-
гаты на Усеагульную канфе-
рэнцыю савецкай грамадскай
за ўсеагульнае раззбраенне і
мір.

У саўгасе імя Заслонава, што на Лёзненшчыне, вядуцца работы па ачышчэнні палёў ад хмызнякоў і зарасляў. Ужо ачышчана 70 гектараў зямель. На іх будзе пасяяны лён. На здымку: ачыстка палёў ад хмызнякоў у саўгасе імя Заслонава.

Фота П. Азарчанні.

НЕСПАКОЙНАЕ СЭРЦА

Васіль Казіміравіч Высоцкі шмат год свайго жыцця правёў у Францыі, у цяжкай працы на шахтах. У час другой сусветнай вайны ўдзельнічаў у вызваленчай барацьбе французскага народа. «Змагаўся да тых, пакуль не прабіў сабе дарогі ў родны Савецкі Саюз», — гаворыць Васіль Казіміравіч.

На Радзіму ён вярнуўся пры першай магчымасці адразу ж пасля вайны. Зараз ён жыве ў вёсцы Германушчына Шаркоўшчынскага раёна Віцебскай вобласці, мае дом, гаспадарку.

— Маю больш шасці дзесяткаў, але без працы жыць не магу, — гаворыць Высоцкі. — Пачалі ў арцелі ўкараняць кукурузу. Першы год ураджай вырас дрэнны. Куды гэта варт! Зямлі ў нас добрыя. Вось я і ўзяўся за новую справу, узначаліў званю. Першы год атрымаў 450 цэнтнераў зялёнай масы з гектара, другі — у два разы больш. А залезаць нават сабраў спелыя пачаткі. Турбаваў мяне і нізкі ўраджай ільну. Мала ўдзяляў увагі калгас вырошчванню яго. Летась узначаліў ільнаводчае званю. І вынікі атрымалі добрыя. Сёлета буду вырошчваць кукурузу на зерне, а таксама цукровыя буракі. Думаю, што і тут даб'юся высокага ўраджая.

Васіль Казіміравіч Высоцкі карыстаецца павагай сярод калгаснікаў. Яны аказалі яму высокае давер'е — выбралі дэпутатам райсавета. Ён з'яўляецца членам выканкома Германушчынскага сельсавета.

Васіль Казіміравіч удастоены ўзнагароды «Лепшы кукурузавод вобласці», з'яўляецца ўдзельнікам Выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі. Камітэт выстаўкі прэміраваў яго гадзіннікам, стрэльбай і адрэзам на паліто. Штогод выдае яму прэміі і праўленне калгаса імя Мічурына.

Л. ЗАХАРЭВІЧ.

Да савецка-кубінскіх гандлёвых адносін

МАСКВА. У выніку паспяхова дэлегацыяй у Міністэрстве замежнага гандлю быў падпісан дадатковы пратакол аб пастаўках савецкіх тавараў на Кубу ў 1962 годзе.

НАРОДНАЯ АКАДЭМІЯ

Новае ў павільёне Беларускай ССР на Выстаўцы дасягненняў народнай гаспадаркі

Першага Мая салют з сотняў фантаўных струменяў абвясціў аб адкрыцці летняга сезона на Выстаўцы дасягненняў народнай гаспадаркі.

...Павільён Беларускай ССР. Уводная зала. У вышыню ўзнялася зашклёная, залітая святлом вышка, якую вянчае надпіс: «БССР за 20 гадоў». Лаканічнай мовай лічбаў гэты новы стэнд расказвае аб перспектывах развіцця рэспублікі.

Усё сваё багацце, усё новае, лепшае, перадавое, што створана рукамі беларускіх працоўнікаў, бачаць наведвальнікі ў гэтым павільёне. Большасць экспанатаў у ім — навінка.

Вялікую цікавасць праяўляюць наведвальнікі да выстаўкі. Вось група будаўнікаў з Варонежа разглядае новыя ўзоры каляровага рэліну, вырабленага на Бабруйскім заводзе гумава-тэхнічных вырабаў.

— Вельмі патрэбны для новабудуўляў матэрыялы, — гаворыць малады хлопец, абмацаваючы пальцамі сінні пругкі кавалак рэліну. — І лепшы за лінолеум? — звяртаецца ён да экскурсавода Р. Ражковай.

— Так, ён мякчэйшы, мацнейшы і, як самі бачыце, прыгажэйшы.

Многа наведвальнікаў ля стэнда Барысаўскага і Нёманскага шклозаводаў. Гэтыя прадпрыемствы поўнасьцю абнавілі сваю экспазіцыю, прадставіўшы больш дасканалыя, пры-

гожыя і танныя вазы, фужэры, кілішкі.

Сярод навінак карыстаецца нязменнай увагай экскурсантаў набор мэблі для маламетражнай двухпакаёвай кватэры. Мэбля гэта зроблена з драўняна-стружковых пліт, абліцаваных фанерай. Каштоўная яна тым, што танная, моцная, не займае шмат месца. Гэты гарнітур, выпушчаны на Гродзенскай мэблевай фабрыцы, ужо бачылі некаторыя масквічы на выстаўцы мэблі. Там ён быў адзначаны прэміяй Другога ўсесаюзнага конкурсу.

Віцебскі і Брэсцкі дывановыя камбінаты паказваюць новыя ўзоры прадукцыі. Яны прыслалі дываны з больш яркім, цікавым сучасным арнамантам, які радуе вока.

Значна расшыран паказ дасягненняў навукі. Інстытуты Акадэміі навук БССР дэманструюць пнеўматычны піраметр для вымярэння тэмпературы малазапыленых газаў да 2000°C, рэле для падоўжнай дыферэнцыяльнай аховы высакавольтавых ліній, узоры шклотканін з новага віду шкловалакна.

Аб зменах, што адбыліся ў сельскай гаспадарцы рэспублікі за мінулы год, аб ажыццяўленні рашэнняў сакавіцкага Пленума ЦК КПСС расказвае наастанаваны раздзел экспазіцыі павільёна. Наведвальнікі даведваюцца, што ў Беларусі ёсць 60 тэрытарыяльных вытворчых калгасна-саўгасных упраўленняў па кіраўніцтву сель-

скагаспадарчай вытворчасцю. Эфектыўнасць ужывання прапаўнаўскай сістэмы земляробства раскрыта на вопыце калгасаў «Расія» Гродзенскай вобласці, «Рассвет» Магілёўскай вобласці, саўгаса «Чырвоная зязьда» Мінскай вобласці.

Наведвальнікі павільёна знаёмяцца са справамі выдатных працоўнікаў палёў і ферм рэспублікі, якіх у вёсцы з гордацю называюць маякамі. Гэта Герой Сацыялістычнай Працы майстар высокай ураджайнасці Е. Карачан з калгаса «Новае жыццё» Гродзенскай вобласці, даярка калгаса імя Жданова Брэсцкай вобласці Л. Асіюк і інш.

У адным з раздзелаў паказа-

на, як у рэспубліцы бяруць новыя рубяжы па ўздыму грамадскай жывёлагадоўлі. Асабліваю цікавасць мае вопыт жывёлагадоўчы-механізатараў А. Даронкі і Е. Патапенкі, якія адкармілі ў мінулым годзе 2.028 свіней. Кошт аднаго цэнтнера свініны склаў 74 рублі 83 капейкі.

...Але вось стэнды агледжаны, наведвальнікі пакідаюць павільён. Пры выхадзе з яго рэдка хто не затрымліваецца каля кіёска, дзе на вітрыне размешчаны самыя разнастайныя тавары. Яны зроблены ў Беларусі. Іх можа купіць усякі, хто жадае.

А. ПЯТРОВА.

Брыгада намуністычнай працы паліроўшчыц, якой кіруе Дзіна Захарэвіч, — адна з лепшых на Барысаўскай фабрыцы піяніна. На здымку: Дзіна Захарэвіч (справа) і паліроўшчыца Лена Каменка ля адпаліраванага піяніна.

Жыву марай аб Радзіме

Газету «Голос Родины» часопіс «Родина» чытаю перачытваю па некалькі разоў. Вельмі мне цікава ведаць аб вялікім прагрэсе нашай краіны, аб магутнай культуры гераічнага савецкага народа. Я так думаю: кожны рускі чалавек, знаходзячыся за рубяжамі Айчыны, калі ён сумленны душой, павінен ганарыцца сваёй вялікай Радзімай. І, вядома, павінен ведаць аб тых вялікіх здзяйсненнях, якія адбываюцца ў СССР.

Паглядзеў я савецкі фільм «Ляцят журавы». Спадабаўся незвычайна. Пасля прагляду нават лягчэй стала на душы, палепшыўся настрой. Моцнае ўражанне пакінулі таксама відэаы дакументальныя фільмы аб Маскве, Кіеве, Ташкенце, Алма-

Аце. З вялікай цікавасцю чытаў мясцовыя газеты са справаздачамі аб знаходжанні нашага героя-касманаўта Юрыя Аляксеевіча Гагарына ў Бразіліі. Радасна было бачыць, з якой дружалюбнасцю сустрэў бразільскі народ пасланца міру з вялікага Савецкага Саюза.

Жыву справай і марамі аб Радзіме. Магчыма, мне ўдасца прыехаць у Савецкі Саюз і сваімі вачыма ўбачыць росквіт любмай Айчыны.

У. МАСКАЛЕНКА.

Бразілія.

Усе могуць быць шчаслівымі

Мне хочацца напісаць пра ішасце. Вядома, даць дакладнае і бясспрэчнае вызначэнне гэтаму слову цяжка. Кожны па-свойму разумее ішасце. Але ўсе народы, якія жывуць на зямлі, могуць быць ішаслівымі, калі будуць упэўнены ў заўтрашнім дні. А гэта магчыма толькі тады, калі раз і назаўсёды будзе знішчана небяспека новай вайны.

Вялікая надзея ўсіх людзей на Савецкі Саюз, які няспынна змагаецца за трывалы мір. Усё больш і больш людзей пачынае разумець гэта, усё цяжэй становіцца імперыялістычным прыслужнікам ўтоўваць праўду аб Савецкай краіне, усё больш сяброў завядае вялікай сацыялістычнай дзяржавай.

Калі я гавару аб ішасці, дык бачу іскрыстыя вочы і радасныя ўсмешкі савецкіх людзей. Шчасце магчыма толькі ў краіне сацыяльнай воўнасці.

К. КІРЭВА.

Бразілія.

ЁН ЦЯПЕР ЖЫВЕ Ў НЬЮ-ЙОРКУ

Непадалёк ад Навагрудка, на скрыжаванні прасёлачных дарог, дастаівае свой век старая капліца. Раніцай 17 верасня 1939 года, калі на Навагрудчыну прыйшла Чырвоная Армія, ля гэтай капліцы спыніўся з веласіпедам дзяцюк з шырокім, як засланка, тварам. Гэта быў Кастусь Мярляк з вёскі Дзятла, які пры панах выдаваў сябе за хадэка. І вось цяпер, прыкмеціўшы на гасцінцы савецкія танкі, хадэка раптам «пачырванеў».

К. Мярляк.

Паўз капліцу ехалі знаёмыя сяляне. «Зручны момант, каб паказаць сябе «чырвоным», — рашыў Мярляк. Ён забег у капліцу і праз якую хвіліну выйшаў адтуль, падпіраючы ручніком.

— Для вас гэта святае, так? — насмешліва спытаў ён у дзядзькоў, — а мне напляваць на бога. Я гэты ручнік з хрыстовай пакуты сцягнуў.

— Навошта? Хочаш, каб мы табе адкруцілі галаву! — абураліся сяляне. — Зараз жа павесь на месца! Чуеш?

Як на тое ліха, савецкія танкі не спыніліся. І той, каму Мярляк хацеў паказаць, які ён «герой», і падлабуніцца, не падыйшоў і не заўважыў яго «подзвігу».

Мярляк моўчкі зняў з сябе ручнік і кінуў пад ногі. Яму ўжо адхацелася блазнаваць. Толькі ўскочыўшы на веласіпед, ён пагрэзліва бліснуў вачыма і зашпыцеў:

— Я яшчэ пагавару з вамі! Без сведак і на ўсе закруткі... А ручніком слёзкі выціраць будзеце.

Потым Мярляк бачыў у Карэліцкім раёне. Там ён ужо быў інспектарам па крэдыту і нават збіраўся ўступіць у камсамол. Але вяртаючыся, за якую ён трымаўся, хутка абарвалася. Сярод мясцовых актывістаў не знайшлося жадаючых даць яму рэкамендацыю. Карыстаючыся сваім службовым становішчам, Мярляк браў з людзей кабар, прысвойваў сабе частку крэдытаў.

Вайна застала хабарніка на далёкім хутары ля Малюшыч. Мярляк там залацаўся да адной маладзіцы. Дачуўшыся, што ў Навагрудку ўжо гаспадарыць гітлераўцы, ён зараз жа накіраваўся туды наймацца на новую работу. Цяпер гэта ўжо быў спрактыкаваны прахвост, які ведаў, з чаго пачынаць сваю зрадніцкую кар’еру. Ён зашпыцеў у навагрудскі гебітскамісарыят на пасадку рэвізора антысавецкіх нацыяналістычных арганізацый. Але там Мярляку не было на чым паграць рукі, гітлераўцы трымалі «вызвольнікаў» у чорным целе, таму Мярляк хутка зніхаўся яшчэ з адным хапугам — Барысам Рагулем і падаўся на курсы камандзіраў гэтак званай беларускай краёвай абароны. Потым Рагуля, які тады камандаваў батальёнам БКА, забравіў Мярляка намеснікам па забеспячэнню «сваіх жаўнераў».

Староўчыся выслухаўшыца перад акупантамі, Мярляк абіраў мясцовых сялян і забяспечваў рагулеўцаў харчамі. Потым яго падагналі на адкрыты грабеж і забойствы. Намеснік камандзіра БКА па забеспячэнню

навучыўся страляць і пачаў ганяцца за людзьмі. І той, хто трапляў у яго рукі, ужо ніколі не вяртаўся дадому, да сваіх родных і блізкіх. Ніхто не ведаў, чым і як адкупіцца ад двуногага звера.

У красавіку 1944 года ў вёсцы Драчылава Навагрудскага раёна па загаду гітлераўцаў рагулеўцы арганізавалі засаду. Але партызаны ў яе не лезлі. Тады фашысцкія служакі, сярод якіх быў і Мярляк, застрэлілі жанчыну з гэтай вёскі — Яўгенію Жыгалька толькі за тое, што яна без іх дазволу вечарам выйшла з хаты. У вёсцы Загор’е Любанскага раёна за непаслушэнства бандытам папаліўся жыццём селянін Глускі.

Каманданту навагрудскага гарнізона было дакладзена, што ў гэтых вёсках знішчаны атрады партызан.

Услужліваець Мерляка, яго «ратныя подзвігі» ў беларускіх вёсках устрывожылі Рагулю. Вярхоўд БКА адчуў у ім свайго канкурэнта. Каб не трапіць у няласку перад акупантамі, Рагуля пачаў чарніць свайго прыяцеля, называў яго шкурнікам, кар’ерыстам, манюкам.

Але Мярляк, як кажуць, быў і сам з вусамі. Ён ціха пасмейваўся з Рагулі.

У маі 1944 года для Мярляка зноў знайшлася работа. Акупанты паслалі батальён Рагулі на дапамогу сваім салдатам у Докшыцкі раён, дзе, адступаючы з-пад Віцебска, яны натрапілі на моцныя заслоны савецкіх партызан. Як Рагуля, так і Мярляк баяліся паказацца на вочы народным месціцам, але тыя вёскі, па якіх яны прайшлі са сваімі галаварызамі, былі спалены дашчэнту. Сотні пагарэльцаў з вёсак Таргуны, Рэгіня, Стрэнка, Несцяроўшчына, Старына, Дзедзіна і іншых шукалі прытулку ў лесе. Хто не паспеў схаватца, быў адпраўлен у Германію на катаргу. А Мярляк тым часам атрымаў павышэнне: ён ужо быў забеспячэнцам у гітлераўскай арміі.

Курьліся пажарышчы, па дарогах блукалі сіроты. Дзеці шукалі бацькоў, бацькі шукалі дзяцей. Ні адзін рагулевец не дапамог ім у бядзе. Ні аднаго пацярпеўшага не пашкадаваў Кастусь Мярляк. Ён, як ачмурэлы, працэсваў узлескі, адбіраў у мясцовых сялян жыўёлы, грошы, вопратку і перадаваў усё гэта фашысцкім акупантам.

З таго часу прайшло ўжо нямаля год. Мярляк, уцякаючы ад народнай помсты, трапіў на Запад. Там ён яшчэ колькі разоў сустракаўся з Рагулем, карыстаўся яго падтрымкай, потым паехаў даўчывацца на правакатара ў разведвальную школу ў мястэчка Дальвіц. Ды хлеб дыверсанта быў не да спадобы пану Мярляку, ён даў цягу за акіяны, дзе доўга бадаўся з краіны ў краіну, зацпаў сляды і разам з тым зноў торыў сабе дарогу да лёгкай нажывы.

«Заслугі» Мярляка ў гады вайны не прайшлі незаўважанымі. Заправілы БНР прыгалубілі яго, далі партфель міністра. Вось тут Мярляк і паказаў сябе сапраўдным «змагаром». Пакуль Абрамчык грыз

ся са сваімі хаўруснікамі за прэзідэнцкае крэсла ў радзе здрады, Мярляк, які ўжо меў немалы вопыт грабежніцтва, запусціў руку ў «вызвольніцкую» касу, якая папаўняецца з фондаў, прызначаных амерыканскай разведкай на падрыўную дзейнасць супраць міралюбівых народаў.

Абрамчык і яго дружкі згараха аб’явілі Мярляка злодзем; потым, спахапіўшыся, пачалі зноў нізенька кланяцца яму: нячысты на руку вызвольнік прыстрашыў Абрамчыка, заявіў, што выкрые ўсю БНР з яе грашовымі махінацыямі. А каб ніхто не сумняваўся ў гэтым, ён нават нагрызмоліў пагрозны артыкул у «Вацькаўшчыну». Калі ж там сустрэлі гэтую грамату ў штыкі, у ход былі пушчаны яшчэ страшнейшыя пагрозы. Мярляк сказаў, што мабілізуе супраць Абрамчыка і яго рады ўсе амерыканскія газеты. Гэта магло дрэнна скончыцца для змагароў, таму яны неўзабаве поўнасцю «рэабілітавалі» злодзям і цяпер называюць яго сваім лепшым сябрам.

Не забыліся аб ім і ў рэдакцыі нью-йоркскага нацыяналістычнага лістка. Мярляк увайшоў у склад рэдакцыі, засядае там разам з такімі мацёрымі здрадынікамі, як Франц Кушал, Наталля Арсеньева, і цяпер можа «страляць» па сваіх праціўніках, калі яны асмеляцца дакараць яго за колішнія грахі.

Крадзеныя грошы не муляюць у кішэнні Мярляка. Цяпер ён абжыўся як мае быць у Нью-Йорку, набыў сабе 36-кватэрны дом і жыве за кошт «сублякатараў» ці, як у нас кажуць, кватарантаў.

Ніхто з «базаўцаў» паслявайны не быў у Савецкім Саюзе, але іх газетка афішуе сябе лепшым знаўцам жыцця ў Беларускай ССР і па духу ўжо загнала ў барані рог нават мюнхенскую «Вацькаўшчыну». Як у Мюнхене, так і ў Нью-Йорку прадуў аб Савецкім Саюзе намагаюцца засланіць і даказваць, нібы беларусы маракх аб капіталістычных парадках і толькі пасля разбуральнай атамнай вайны могуць дакачацца гэтага.

Самым заадлым апосталам гэтай «вызвольнай» стратэгіі з’яўляецца ўсё той жа Мярляк. А «сярцы» БНР і нью-йоркскага БАЗА, відаць, вераць, што Мярляк — нявінная «ахвяра» бальшавізму і што на Радзіме ён нават і пальцам нікога не крануў. Менавіта так аб ім гавораць Кушал, Арсеньева, Сядура, якія самі калісьці хадзілі на дыбачках перад акупантамі і цяпер выслужваюцца перад сваімі хлебадаўцамі. А Мярляку і гэта хлеб. Яшчэ не было такой нагоды, каб ён з дзіравым сцягам БАЗА не прайшоўся па вуліцах Нью-Йорка, паграбуючы неадкладнага вызвалення беларусаў і далучэння іх да Захаду.

Мы не памыліся, калі скажам, што кар’ера Мярляка-вызвольніка даўно скончана. Яго праглынуць больш зубастыя і прагныя да лёгкай нажывы авантурысты з абрамчыкавай хаўры. Але пакуль яны маўчаць і не чапаюць яго, бо самі баяцца ганебнага правалу і непазбежнай расплаты за свае злчынствы перад народам.

Мярляк жыве ў ЗША, мае свой асабнячок у Нью-Йорку. На візітнай картачцы гэтага здрадніка і забойцы напісана: Mr. K. Mierlak, 197 Roebbling St., Brooklyn 11, New-York, U.S.A.

А. БУДЗЕЙКА.

АМЕРЫКАНЦЫ ПРАТЭСТУЮЦЬ

НЬЮ-ЙОРК. З кожным новым ядзерным выбухам у Ціхім акіяне нарастае гнеў у сэрцах сумленных амерыканцаў. Паведамленні аб дэманстрацыях і мітынгах пратэсту штодзённа паступаюць з усіх канцоў Злучаных Штатаў. Амаль кожны дзень групы жанчын, студэнтаў, вучоных пікетуюць рэзідэнцыю прэзідэнта ЗША — Белы дом.

Студэнты горада Дэтройта ўстанавілі ў цэнтры горада кругласлучныя «маўклівыя» пікеты пратэсту. Юнакі і дзяўчаты замяняюць адзін аднаго пад велізарным плакатам: «Спыніце ядзерныя ўзрывы! Адзінае сховішча — мір». На галоўнай вуліцы Дэтройта ўдзень і ўначы можна ўбачыць маладых і пажылых жанчын, якія нясуць у руках плакаты: «Жанчыны паграбуюць міру!» Гэта хатнія гаспадыні, якія пратэстуюць супраць ядзерных выпрабаванняў.

Вядомы вучоны фізік Уільям Дэвідон паведаміў журналістам, што ў знак пратэсту супраць згубнай палітыкі Вашынгтона ён вырашыў пакінуць Амерыку. «Я хачу працаваць над праблемамі жыцця, а не смерці, — заявіў вучоны журналістам. — Я пакідаю Амерыку таму, што тут я не ізалаваны ад дзейнасці, звязанай з пастаяннай падрыхтоўкай да масавага знішчэння людзей. Грамадства, якое рыхтуецца да знішчэння людзей, не можа захаваць чалавечыя каштоўнасці».

У тэўтэйшыя газеты прасочваюцца паведамленні, што нават сярод людзей, блізкіх да прэзідэнта Кеннеды, існуюць разнагалосці адносна разумнасці пазіцыі дэлегацыі ЗША ў Жэневе. Да галасоў, якія крытыкуюць гэтую згубную пазіцыю, далучылася арганізацыя «Амерыканцы — прыхільнікі дэмакратычных дзеянняў». У кіраўніцтве гэтай арганізацыі стаяць такія вядомыя палітычныя і грамадскія дзеячы, як пані Элеанора Рузвельт, сенатар Хэмфры, эканаміст Натан, прафсаюзны кіраўнік Рэйтар. «Мы асуджаем аднаўленне ядзерных выпрабаванняў, — гаворыцца ў рэзалюцыі, прынятай днёмі гэтай арганізацыі, — мы выказваемся за перагаворы з Савецкім Саюзам з тым, каб было

дасягнута пагадненне аб забароне ядзерных выпрабаванняў у атмасферы. Трэба адкінуць нашы патрабаванні аб інспекцыі, паколькі вучоныя даказалі, што ядзерныя ўзрывы могуць быць выяўлены без усялякай інспекцыі».

ПІРАЦКІ НАПАД

ГАВАНА. Генеральны штаб узброеных сіл Кубы апублікаваў камюніке, у якім паведамляе, што позна вечарам 12 мая кубінскі патрульны карабель быў атакаваны ў тэрытарыяльных водах пірацкім караблём. У выніку моцнага абстрэлу на кубінскім караблі забіты тры чалавекі, пяцера паранены. Кубінцы адкрылі агонь у адказ, і пірацкі карабель хутка пакінуў тэрытарыяльныя воды Кубы.

Гэта падзея, гаворыцца ў камюніке, яшчэ раз паказвае злчыннасць і трусасць, з якімі дзейнічаюць агенты цэнтральнага разведвальнага ўпраўлення ЗША.

ААСАЎЦЫ «АДЗНАЧЫЛІ» ГАДАВІНУ ФАШЫСЦКАГА ПУТЧУ

ПАРЫЖ. Ноччу ў французскай сталіцы адзін за адным пачуліся некалькі выбухаў — так бандыты з «сакратнай узброенай арганізацыі» «адзначылі» гадавіну путчу 13 мая 1958 года. Адна з бомб узарвалася ля памяшкання, якое займае прагрэсіўнае выдавецтва «Клартэ», дзве іншыя — побач з камісарыятам паліцыі на Елісейскіх палях і з памяшканнем, у якім знаходзіцца пашпартная служба прэфектуры парыжскай паліцыі. Фашысцкія грамадзяне ОАС падарвалі таксама бомбу ў памяшканні адной з мясцовых арганізацый Камуністычнага саюза моладзі Францыі.

Бомбы ўзарвалі ў парыжскім прыгарадзе Буа-Каломб, у гарадах Манпелье, Мецэ, Нансі, Туле.

КАТЫ — НА ЛАВЕ ПАДСУДНЫХ

ЗАХОДНІ БЕРЛІН. Тут пачаўся судовы працэс шасці былых эсэсаўцаў, якія абвінавачваюцца ў арганізацыі масавых злчынных забойстваў на часова акупіраванай у час вайны тэрыторыі Савецкага Саюза.

Галоўны падсудны — былы оберштурмфюрэр войск СС Альфрэд Фільберт — быў начальнікам каманды адной з 16-ці эсэсаўскіх груп «спецыяльнага прызначэння», якія дзейнічалі на часова акупіраванай фашыстамі савецкай зямлі. Па загаду Фільберта і пры яго асабістым удзеле толькі за перыяд з ліпеня па кастрычнік 1941 года ў раёнах Вільнюса і Віцебска былі па-зверску расстраляны больш чым 11.000 савецкіх грамадзян, у тым ліку многа жанчын, старых і дзяцей.

Гэтыя звесткі змешчаны ў выяўленых данясеннях аб «паспяхо-вых аперацыях» каманды, якая ўзначальваўся Фільбертам.

У час адной з яго аперацый «па забеспячэнню бяспекі армейскага тылу» было знішчана 4.000 юрэяў з віцебскага гета. Савецкіх людзей партыямі адвозілі на грузавіках далей ад горада і пасля зверскіх здзекаў расстрэльвалі.

Іншыя падсудныя на працэсе, які пачаўся, — Шнейдэр, Штрук, Грэйфенбергер, Фібіг, Тунат — былі ў падначаленні ў Фільберта і свой удзел у масавым знішчэнні савецкіх людзей на папярэднім следстве не адмаўлялі.

Трэба адзначыць, што судовы працэс Фільберта пачат пасля трохгадовай адцяжкі: Фільберт быў арыштаваны ў Заходнім Берліне яшчэ ў лютым 1959 года, аднак суд над ім неаднаразова адкладваўся без бачных на тое прычын. Другой «асаблівацю» гэтага судовага працэсу з’яўляецца той факт, што большасць падсудных — жыхары не Заходняга Берліна, а ФРГ, і суд над імі цяпер дэманстравальна праводзіцца ў гэтым горадзе з яўным намерам яшчэ раз падкрэсліць «прыналежнасць» Заходняга Берліна да Заходняй Германіі.

У гэтай сувязі тут указваюць на тое, што ў самім Заходнім Берліне ёсць цэлы рад «сваіх» былых гітлераўцаў, якія ў часы вайны зрабілі часцікі ваенныя злчынствы ў розных краінах і якія да гэтага часу, карыстаючыся апекай заходнеберлінскіх улад, застаюцца на волі.

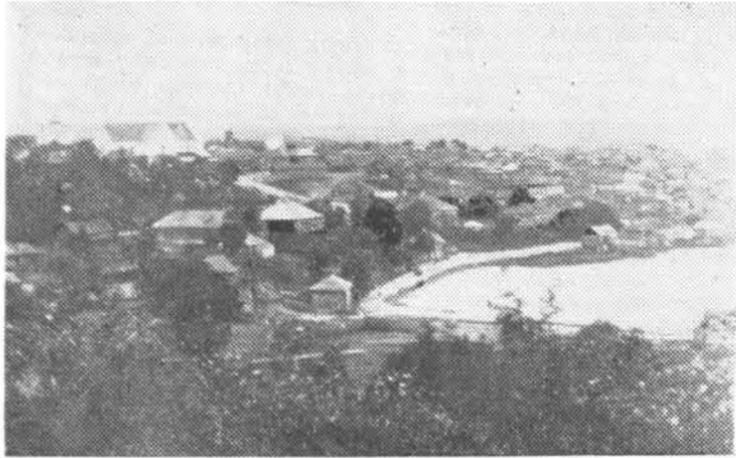
Mr. K. Mierlak,
197 Roebbling St.
Brooklyn 11,
New York, U.S.A.

Яго жыццёвы шлях.

Мал. М. Жытніцкага.

Па гарадах Беларусі С Я Н Н О

Так выглядае горад Сянно Віцебскай вобласці.

Раней Сянно было забітым, адсталым кутком Беларусі з драўлянымі хацінамі, саламянымі стрэхамі ды бруднымі вуліцамі. У кнізе мясцовага краязнаўцы К. Анікевіча «Сенненскі павет», якую ў 1907 годзе выдаў Магілёўскі губерніскі статыстычны камітэт, прыводзяцца даныя, якія сведчаць аб тым, што і адукацыя і ахова здароўя былі ў горадзе ў запушчаным стане.

З устанавленнем Савецкай улады незнавальна змянілася Сянно. Зараз гэта прыгожы, культурны раённы цэнтр, які год ад году становіцца ўсё больш прывабным. Тут ёсць двухпавярховы Дом культуры, у якім кожны дзень дэманструюцца кінафільмы, наладжваюцца цікавыя вечары адпачынку. Перад жыхарамі горада часта выступаюць удзельнікі мастацкай самадзейнасці, прафесіянальныя артысты з Масквы, Мінска, Віцебска і іншых гарадоў нашай краіны.

У горадзе вядзецца вялікае будаўніцтва. На месцы былых хацін выраслі прыгожыя жыллыя дамы, магазіны, культурна-бытавыя ўстановы. У мінулым годзе ў горадзе пабудавана трохпавярховая школа, у якой ёсць спартыўная зала, сталовая для вучняў, майстэрні і прасторныя светлыя класы. На былой пустыцы ўзведзены раённы ўнівермаг.

З кожным годам усё больш і больш выпускаюць прадукцыю прамысловыя прадпрыемствы райцэнтра: цагельны завод, харчкамбінат, прамкамбінат. Яны аснашчаюцца навішым абсталяваннем, якое дае магчымасць выпускаць прадукцыю высокай якасці.

Многае зроблена па ахове здароўя працоўных. У горадзе ёсць бальніца, радзільны дом. Расце, прыгажэе Сянно—звычайны раённы цэнтр Беларусі.

Ул. СКАПА.

РАДАСНЫЯ ВЕСТКІ З РАДЗІМЫ

Газета «Голас Радзімы» прымушае многіх суайчынікаў, якія жывуць за граніцай, прysłуховацца да яе голасу. З вялікім задавальненнем кожны з нас чытае газету і часопіс «Родина», у іх мы знаходзім дарагія сэрцу весткі з Радзімы. Хоцяцца раскажаць аб адным цікавым выпадку, аб якім я даведаўся ад сваіх дзяцей. Ад-

нойчы ў школе на ўроку настаўнік задаў вучням такое пытанне: «Калі амерыканцы прыляцяць на Месяц, што яны там убачаць?» Адзін з вучняў усклікнуў: «Рускі!» Настаўнік разгубіўся ад такога адказу і тут жа перавёў размову на другую тэму.

І. ВАСІЛЬЕВ.

Канада.

БЕЛАРУСЬ — ВЕНГРЫЯ СПОРТ

Тры дні ў Мінску працягваўся матч зборных шахматных каманд Беларусі і Венгрыі. Барацьба насіла ўпорны і цікавы характар. Гэта была другая сустрэча шахматыстаў абедзвюх краін.

Пачатак матча склаўся спрыяльна для гаспадароў. Першы тур закончыўся з лікам 5,5 : 2,5 у карысць беларускіх шахматыстаў.

У другім туры венгры рашылі ўзяць рэванш. Яны гулялі вельмі ўпorna. Але к перапынку лік быў зноў не ў іх карысць. Вяла каманда Беларусі з лікам 4,5 : 3,5. У сустрэчы вызначыліся беларускія шахматысты майстар Г. Верасаў і кандыдаты ў майстры А. Каменгут і Б. Збароўскі.

Каманда Беларусі выйграла матч з лікам 13,5 : 8,5.

ВАЛЧЭЦКАЯ — ПЕРШАЯ

На ўсесаюзных асабіста-камандных спаборніцтвах гімнастаў у гонар 50-годдзя «Правды» бліскуча выступіла 19-гадовая чэмпіёнка Беларусі Алена Валчэцкая. Заняўшы першае месца ў спаборніцтвах па абавязковай праграме, беларуская гімнастка заваявала першы прыз «Правды». У суме мнагабор'я яна набрала 38,35 бала. Другое месца дасталося Ірыне Пярвушынай (РСФСР), трэцяе—алімпійскай чэмпіёнцы Ларысе Латынінай.

Праз дзень гродзенская студэнтка яшчэ раз прадэманстравала высокае майстэрства. У апорным скачку яна атрымала 9,8 бала—самую высокую ацэнку на гэтым снарадзе. Валчэцкая другі раз заваявала званне чэмпіёнкі краіны і ўзнагароджана залатым медалем, а таксама бронзавым—за выступленне на брусах.

СА СТАРАЖЫТНАСЦІ У НАШЫ ДНІ

Пяць год таму назад, у дні VI Сусветнага фестывалю моладзі і студэнтаў, савецкія аматары спорту ўбачылі ў Маскве незвычайныя спаборніцтвы—на стральбе з лука.

У нас, у Беларусі, упершыню спаборніцтвы па стральбе з лука былі праведзены ў мінулым годзе. Але тады яны ўваходзілі састаўной часткай у першыноў рэспублікі па кулявой стральбе. Сёлета ў Мінску праходзіў першы рэспубліканскі чэмпіянат стралкоў з лука. Пераможцамі сталі Анатолій Багдану і Лілія Ганчарова.

У СЛУЦКУ І Ў ЧЫКАГА

У газеце «Русский голос» апублікавана пісьмо з Гэры, штат Індыяна. У ім гаворыцца:

«31 снежня мінулага года адзін мой чыкагскі сябар пазваў мяне на тэлефон і паведаміў мне такое, што ледзь не зваліла мяне з ног. Яго жонка нарадзіла двойнят у адной чыкагскай бальніцы. У іх ёсць ужо трохгадовая дачка. Калі нарадзілася дзяўчынка, жонка праляжала ў бальніцы 10 дзён. І мой сябар атрымаў для аплаты рахунак на 590 долараў.

Гэта было тры гады назад. Цяпер, у снежні мінулага года, мой сябар «схітрыў»—завёз жонку ў другую бальніцу. Думаў, што яго там не так абяруць. Жонка нарадзіла двойнят. Яна прабывала ў гэтай бальніцы—у паўночнай частцы Чыкага—сем дзён. І з яго садралі 743 долары. Усяго, значыць, за два разы прабывання жонкі ў бальніцы бедалага пэвінен быў заплаціць 1333 долары...

У СССР і ў іншых сацыялістычных краінах такога не бывае. У Савецкім Саюзе цяжарная жанчына карыстаецца абаронай закона і клопатамі дзяржавы. Усякае лячэнне і знаходжанне ў бальніцы—бясплатнае. Вось выпадак.

У мінулым годзе мая пляменніца таксама нарадзіла двойнят у бальніцы ў горадзе Мінску. Яе завезлі ў Мінск са Слуцка на аэраплане. Праляжала яна 20 дзён у бальніцы, і яе прывезлі дамоў у Слуцк. Колькі ж грошай яна заплаціла за ўсё гэта? Ні аднаго рубля!

Я паслаў ёй банкаўскі чэк на 250 долараў, думаў, што ёй давядзецца аплаціць медыцынскія выдаткі. Ёй з гатоўнасцю размянялі мой чэк і далі ўсе грошы. Толькі прасілі: націшыце свайму дзядзьку, што ў на-

рых савецкіх бальніцах усё бясплатна.

А што было б, калі б мужу маёй пляменніцы загадалі заплаціць за тое, што яго жонка нарадзіла двойнят у савецкай бальніцы? О, так і ведай, што ў некаторых газетах у Амерыцы, асабліва ў антысавецкіх газетах на рускай мове, як «Новое русское слово» і «Россия», з'явіліся б аршыныя артыкулы аб тым, як «бальшавікі грабляць савецкіх жанчын у бальніцах», і што ў СССР наогул небяспечна раджаць дзяцей...

Калі ж, скажыце, у названых антысавецкіх газетах былі надрукаваны артыкул аб тым, як абіраюць у амерыканскіх бальніцах?

Ніколі!

Не маець страхоўкі або грошай у банку—няма табе месца ў амерыканскіх бальніцах!..

І. ПРЫШЧЭПАУ (старэйшы).

СЛАЎНАЯ ПРАЦА НАРОДА

Мая дарагая Айчына! Колькі добрых слоў хочацца сказаць аб табе. На таіх неабсяжных прасторах каласяцца багатыя нівы, дымацца трубы заводаў і фабрык. З поўначы на поўдзень і з усходу на захад цягнуцца сталыя праводы высокавольтавых сетак. Уся мая Радзіма заліта морам агнёў.

Слаўная праца савецкага народа. Азорныя сонцам свабоды, усе людзі маёй любімай Айчыны працуюць у імя светлай будучыні. Будучыя пакаленні не раз з удзячнасцю будуць успамінаць тых, хто не шкадаваў сіл і энергіі, узводзячы велічны будынак камунізма.

У свеце ёсць злыя ненавіснікі, якія што-

дзённа вывяргаюць патокі паклёпу на маю Радзіму. Але ніхто не ў сілах запаланіць народ, які скінуў ярмо капіталістычнага рабства, пазнаў радасць свабоднага, шчаслівага жыцця.

Дарагая Айчына! Ты па праву можаш красавацца, азорная святлом свайго вялікага розуму і удзячнага сэрца, як

старэйшая і мацнейшая ў сям'і брацтва народаў. Ты, поўная праўды і кіпучых імкненняў да міру, прагрэсу, справядлівасці, непахісна ідзеш па выбранаму табой шляху да ажыццяўлення спрадвечнай мары чалавецтва аб свабодзе, роўнасці брацтве ўсіх людзей народаў.

Е. САЛІМАВА.

Чылі.

ЦАР-ДУБ

ЛЕЛ'ЧЫЦЫ. Дубовы гай за вёскай Данілевічы. Над стогадовымі дрэвамі ўзвышаецца шапка дуба-волата. Яго вышыня—40 метраў. Троі мужчын, узяўшыся за рукі, ледзь абхватваюць ствол.

Спецыялісты вызначаюць узрост цар-дуба звыш 800 гадоў. Нямаю падзей пранеслася над гордай шапкай ляскога велікана.

Цар-дуб знаходзіцца пад наглядом ляскога аховы. У розныя часы ля яго пабывалі многія экскурсіі з Масквы, Мінска, Кіева, Вільнюса, Кішынёва, Рыгі і іншых гарадоў.

У Брэсце, на вуліцы Савецкай, адкрылася кафэ «Маладзёжнае». У ім ёсць дзве залы—блукітная і ружовая. Для кіраўніцтва работай кафэ створаны грамадскі савет. У кафэ будуць праводзіцца сустрэчы са значнымі людзьмі, спевакмі, акцэрамі, паэтамі, мастакамі, вечары адпачынку моладзі прадпрыемстваў і інш. На здымках: уверсе—агульны выгляд кафэ «Маладзёжнае»; унізе—у блукітнай зале моладзь адзначае дзень нараджэння свайго сябра.

РАДЫЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу на сярэдний хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30; на каротнай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалях 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін; на сярэдний хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па нядзелях—ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдний хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскому часу з 19.30 да 20.30 на хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў); 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў); 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па суботах—ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскому часу на кароткіх хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў); 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў); 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Для пісьмаў: Мінск, паштовая скрынка № 14.

РЭДАКЦЫЯНАЯ КАЛЕГІЯ.